

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Krajská zdravotní, a.s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Sociální péče 12A, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem Chomutov, Kadaňská 3550, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti HOSPIMED, spol. s r. o., se sídlem Praha 3, Malešická 51, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 10. 2011, č. j. ÚOHS-R 87/2011/VZ-16231/2011/310/ASc/JSI,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 10. 2011, č. j. ÚOHS-R 87/2011/VZ-16231/2011/310/ASc/JSI, **se ve výroku I. z r u š u j e a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám Mgr. Ing. Vlastimila Němce, advokáta se sídlem Chomutov, Kadaňská 3550, náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 9808 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá u Krajského soudu v Brně zrušení výroku I. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 10. 2011, č. j. ÚOHS-R 87/2011/VZ-16231/2011/310/ASc/JSI, jakož i výroků I. a III. jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/KČe.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2011, č. j. ÚOHS-R 87/2011/VZ-16231/2011/310/ASc/JSI, zamítl předseda žalovaného žalobcův rozklad proti výrokům I. a III. rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S489/2010/VZ-2428/2011/510/KČe, a zrušil výrok II. citovaného rozhodnutí žalovaného a v této části správní řízení zastavil.

Zmíněné rozhodnutí žalovaného se vztahuje k veřejné zakázce „Doplnění zdravotnického zařízení a přístrojů – Krajská zdravotní a. s.“, při jejímž zadávání se žalobce, jako zadavatel, měl dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), tím, že nedodržel povinnost stanovenou v § 40 odst. 6 ZVZ, neboť neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoli provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení, a tím, že nedodržel postup stanovený v § 6 ZVZ, neboť nepostupoval transparentním a přezkoumatelným způsobem při posouzení nabídky vybraného uchazeče podle § 76 a § 77 ZVZ, přičemž tyto postupy mohly ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (výrok I. prvostupňového rozhodnutí). Výrokem II. žalovaný konstatoval, že žalobce nedodržel zásadu transparentnosti podle § 6 ZVZ při posuzování prokázání splnění kvalifikace, přičemž tento postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a výrokem III. žalobci uložil pokutu 700 000 Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v žalobě namítá, že změny, které provedl po vyhlášení, nebyly takového charakteru, aby odůvodňovaly postup podle § 40 odst. 6 ZVZ. Provedené změny totiž neznamenaly, že by uchazeči museli změnit svoje kalkulace a plány, které by bylo potřebné promítnout do jejich nabídek. Změny tedy nevyžadovaly prodloužení lhůty. Prodloužení lhůty pro podání nabídek by tak bylo nevhodné, neboť by zbytečně prodlužovalo zadávací řízení. Žalobce poukazuje na § 49 ZVZ, který mu umožňuje doručit dodatečné informace známým dodavatelům pouhých 6 dní před podáním nabídek. Tyto informace přitom mohou být svou povahou obdobné předmětné změně.

Žalovaný podle žalobce nedostatečně odůvodnil závěr, že neprodloužení lhůty mělo podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Výrok o spáchání deliktu je tak nepřezkoumatelný. Žalobce poukazuje na to, že dodavatelé, kteří o zakázku zájem měli, již museli být při oznámení změny ve fázi dokončovacích prací a nikdo nový již

přípravu v řádném termínu dokončit nemohl. Současně podle žalobce dodavatel, který se na podání nabídky připravoval, nemusel termíny dodávky upravovat vůbec a posun realizace zakázky tak po stránce technické nemohl mít vůbec vliv na zpracování nabídky. Pro kalkulaci vlivu posunu termínu po stránce ekonomické tak potřeboval dodavatel čas v řádu hodin a posun termínu pro podání nabídky nebyl vůbec nutný. Podle žalobce se přitom žalovaný touto argumentací vůbec nezabýval.

Další žalobní námitka míří do určitosti výroku I.1. Podle žalobce tento výrok nespecifikuje, v jakém konkrétním jednání spatřuje žalovaný porušení zákona. Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí nesplňuje náležitosti požadované správním řádem a usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006.

Žalobce dále namítá, že žalovaný pochybil, pokud neustanovil znalce k posouzení otázky, zda předmětné změny zadávacích podmínek mohly omezit okruh dodavatelů či nikoli.

Žalobce rovněž zpochybňuje zákonnost a přezkoumatelnost výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí. Namítá, že žalovanému poskytl podrobné zdůvodnění svého postupu, avšak žalovaný se s jeho tvrzeními nijak nevypořádal. Žalobce má za to, že jím zvolený postup byl jediný možný.

Závěrem žaloby žalobce namítá nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost uložené pokuty.

Žalobce navrhuje, aby soud výrok I. rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a ve vyjádření zrekapituloval názor, který zaujal v napadeném rozhodnutí. Žalobu navrhuje zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná.

S ohledem na doplnění žaloby, v němž žalobce označil jako žalovaného předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, považuje soud za potřebné vyjasnit, kdo je v daném případě žalovaným – tedy zda Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nebo jeho předseda. Tuto otázku však již vyřešil Nejvyšší správní soud, který např. ve

svém rozsudku ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. 7 Afs 87/2007, dostupné na www.nssoud.cz, uvedl, že označovat jako žalovaného předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a nikoliv úřad, je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64, a ze dne 15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 – 26, dostupné na www.nssoud.cz). Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaným v daném případě není předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jak se domnívá žalobce, ale úřad.

Žalobce předně namítá, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí neobsahuje dostatečný popis skutku, jak vyžaduje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006.

V tomto rozhodnutí (publikovaném ve Sb. NSS pod č. 5/2008) rozšířený senát konstatoval, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.

Rozšířený senát zdůraznil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílní útoky vedené jednočinným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.*

Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Je pravdou, že předešlá judikatura akceptovala, pokud byl v odůvodnění obsažen některý z identifikačních znaků (k tomu

srovnej např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995). V soudní praxi tak bylo postupováno v případech, kdy výrok postrádal některý z identifikačních znaků skutku a ten pak byl obsažen v odůvodnění. Soudní praxe připouštěla, že pokud identifikace skutku nebyla náležitostí výroku, aby byla celá součástí odůvodnění. Takový závěr je nadále nepřijatelný.

Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“

Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že se žalobce jako zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 ZVZ, tím, že I.1. nedodržel povinnost stanovenou v § 40 odst. 6 ZVZ, neboť neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoliv provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení, a I.2. nedodržel postup stanovený § 6 ZVZ tím, že nepostupoval transparentním a přezkoumatelným způsobem při posouzení nabídky vybraného uchazeče ve smyslu ustanovení §§ 76 a 77 ZVZ, přičemž výše uvedené postupy zadavatele mohly podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak bylo mj. uvedeno, že „zadavatel v oznámení předmětné zakázky uvedl jako předpokládanou dobu trvání zakázky: zahájení 14.11.2008 a dokončení 30.4.2009. Lhůtu pro podání nabídek stanovil do 27.10.2008 a zadávací lhůtu do 30.6.2008. Doba plnění veřejné zakázky je specifikována v zadávací dokumentaci s předpokládaným časovým průběhem jednotlivých etap následovně: 1. etapa – zahájení plnění 14.11.2008, ukončení plnění do 20.12.2008, zkušební provoz leden 2009, 2. etapa – zahájení plnění únor 2009, ukončení plnění do 30.4.2009, zkušební provoz květen 2009.

Zadavatel dne 20.10.2008 uveřejnil v informačním systému o veřejných zakázkách a v Úředním věstníku EU dne 22.10.2008 úpravu uveřejněného oznámení, ve kterém předpokládané termíny realizace veřejné zakázky stanovil takto: zahájení 1.12.2008 a dokončení 31.8.2009, a lhůtu, po kterou byl uchazeč svou nabídkou vázán, do 30.6.2009. Dále snížil cenu zadávací dokumentace (původně 4 tis. Kč, nově 1 tis. Kč) a změnil adresu kontaktního místa, na kterém lze získat zadávací dokumentaci a zaslat nabídky.

Zadavatel dopisem ze dne 10.10.2008, odeslaným dne 13.10.2008, poskytl dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, dodatečné informace

k zadávacím podmínkám, kde upravil dobu plnění veřejné zakázky a nově specifikoval předpokládaný časový průběh jednotlivých etap. Dále zde oznámil změnu adresy kontaktního místa, na kterém lze získat zadávací dokumentaci a zaslat nabídky, a v příloze přiložil upravený text návrhu smlouvy (dále jen „dodatečné informace č. 1“).

Zadavatel nedatovaným dopisem odeslaným dne 16.10.2008 poskytl dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, dodatečné informace k zadávacím podmínkám, ve kterých oznámil změnu specifikace předmětu plnění s tím, že nahradil položku PACS čtečka víceslotová položkou PACS čtečka jednoslotová a upravil technické parametry položky Laserový analyzátor zrakového nervu (dále jen „dodatečné informace č. 2“).

Následně zadavatel nedatovaným dopisem odeslaným dne 20.10.2008 poskytl dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, další dodatečné informace k zadávacím podmínkám, ve kterých upřesnil změnu specifikace předmětu plnění oznámenou v dodatečných informacích č. 2 s tím, že náhrada položky PACS čtečka víceslotová za položku PACS čtečka jednoslotová se týká pouze položky č. 58 – nemocnice Most (dále jen „dodatečné informace č. 3“).

V bodě 29 prvostupňového rozhodnutí je pak uvedeno, že „zadavatel v rámci dodatečných informací č. 1 (odeslaných dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, dne 13.10.2008) upřesnil časový průběh plnění v rámci úpravy lhůt zveřejněných v opravném oznámení a uvedl údaje, reflektující změny zveřejněné v opravném oznámení, včetně doplnění textu návrhu smlouvy. Zadavatel v rámci dodatečných informací č. 2 (odeslaných dne 16.10.2008) a dodatečných informací č. 3 (odeslaných dne 20.10.2008) provedl úpravu technické specifikace (parametrů) u dvou položek předmětu plnění (laserový analyzátor zrakového nervu pro nemocnici Děčín a náhradu PACS čtečka víceslotová za PACS čtečka jednoslotová pro nemocnici Most), viz zjištění uvedená pod body 16. a 17. odůvodnění. Uvedené úpravy zadávacích podmínek zadavatel provedl, aniž by v této souvislosti prodloužil lhůtu pro podání nabídek, stanovenou do 27.10.2008“.

V bodě 31 prvostupňového rozhodnutí je pak uvedeno, že žalovaný posoudil jako úpravy pro průběh zadávacího řízení podstatné „zejména změny v předepsané lhůtě, která měla přímou vazbu na vypracování harmonogramu realizace veřejné zakázky, který byl v rámci dílčího kritéria „plán organizace zakázky“ předmětem hodnocení nabídek, dále změny v úpravě technické specifikace (parametrů) u dvou položek předmětu plnění a rovněž doplnění textu návrhu smlouvy. Jedná se o skutečnosti, které mohly mít podstatný vliv na zpracování nabídky, a to jako aspekty, které rozhodovaly jednak o úplnosti nabídky ve smyslu požadavků zadavatele na předmět plnění a jednak i o hodnocení nabídky v rámci dílčího kritéria hodnocené. Předmětné úpravy zadávacích podmínek provedl zadavatel jednak formou dodatečných informací č. 1 až č. 3, rozeslaných dodavatelům, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, jednak zveřejněním opravného oznámení v ISVZ-US a v Úředním věstníku, aniž by však současně prodloužit lhůtu pro podání nabídek“.

Z právě uvedeného má zdejší soud za to, že žalovaný skutečně nenaplnil požadavek zakotvený ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jak uvádí žalobce v žalobě, neboť výrok I. prvostupňového rozhodnutí o jiném správním deliktu (který byl napadeným rozhodnutím potvrzen) neobsahuje popis skutku takovým způsobem, aby tento skutek nemohl být zaměněn s jinými.

Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce provedl několik úprav v uveřejněném vyhlášení. Jestliže pak žalovaný v části I. 1 výroku rozhodnutí delikt popsal tak, že se jej žalobce dopustil tím, že nedodržel povinnost stanovenou v § 40 odst. 6 ZVZ, neboť neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, ačkoliv provedl úpravy v uveřejněném vyhlášení, mohl se tohoto deliktu žalobce dopustit ve vztahu ke všem úpravám, které uskutečnil, nebo jen k některým, jak by mohlo plynout z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí tak není zřejmé, jakou konkrétní úpravu (případně úpravy) v uveřejněném vyhlášení žalovaný považuje za tu, kterou žalobce delikt spáchal.

Ostatně ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není tento správní delikt dostatečně a nezaměnitelně popsán. Ani z odůvodnění totiž není zřejmé, za jakou konkrétní úpravu v uveřejněném vyhlášení je žalobce postihován. Byť předseda žalovaného v druhostupňovém rozhodnutí poukazuje na to, že žalovaný rozlišil změny zadávacích podmínek, které lze považovat za změny formální, od změn, které mohly mít na průběh zadávacího řízení podstatný vliv (bod 27 druhostupňového rozhodnutí), nemohl mu soud přisvědčit. Žalovaný totiž žádné takové explicitní rozlišení v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl - a to ani v bodech 28, 29 a 31, na něž předseda žalovaného odkazuje. Z výše citovaných bodů je totiž zřejmé, že žádné výslovné uvedení konkrétních změn zadávacích podmínek (úprav v uveřejněném vyhlášení), kterými žalobce správní delikt spáchal, zde obsaženo není. Toliko jsou demonstrativně zmíněny (uvozeny slovem „zejména“ obsaženým v bodě 31) dvě úpravy, které žalovaný za podstatné považuje. Není přitom zřejmé, jaké další úpravy, používá-li žalovaný při nejasně (nekonkrétně) formulovaném výroku v rámci odůvodnění jejich demonstrativního výčtu, považuje za podstatné a tedy za takové, jimiž žalobce § 40 odst. 6 ZVZ porušil.

Za tohoto stavu je tedy třeba dospět k závěru, že výrok ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neobsahuje jasné, srozumitelné a nezaměnitelné vymezení skutkového jednání, v němž je delikt spočívající v porušení § 40 odst. 6 ZVZ spatřován.

To samé je pak třeba uvést i ve vztahu ke druhé části výroku I. prvostupňového rozhodnutí, tj. k části I.2.

Z této části výroku je patrné, že je žalobce postižen za to, že nedodržel postup stanovený § 6 ZVZ tím, že nepostupoval transparentním a přezkoumatelným způsobem při posouzení nabídky vybraného uchazeče ve smyslu ustanovení § 76 a § 77 ZVZ. Ani tato část napadeného výroku fakticky neobsahuje žádnou skutkovou

větu a není z ní vůbec zřejmé, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce porušení § 6 ZVZ při posouzení nabídky dopustit. Jaké konkrétní jednání považuje žalovaný za porušení ZVZ pak plyne až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zde je v bodě 38 uvedeno, že *„ze žádosti zadavatele o vysvětlení nabídky ze dne 3.11.2008, ani z úkonů komise provedených po obdržení požadovaného vysvětlení a zaprotokolovaných v zápise z jednání komise ze dne 3.11.2008, resp. ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek z téhož dne, však nejsou zřejmé jak konkrétní nejasnosti spatřované hodnotící komisí v technických specifikacích dílčích položek nabízeného plnění, které měly být předmětem vysvětlení nabídky, tak ani konkrétní důvody, na základě kterých hodnotící komise podané vysvětlení v rámci té které posuzované položky akceptovala. Skutečnost, zda se hodnotící komise zabývala i posouzením výše nabídkové ceny vybraného uchazeče ve vztahu k předmětu veřejné zakázky ve smyslu § 77 odst. 1 zákona pak z protokolů o jednání komise, resp. ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, nevyplývá vůbec“*. Jak ovšem plyne ze shora uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, popis skutku takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným, musí být obsažen přímo ve výroku rozhodnutí.

Přesná specifikace skutku ve výroku rozhodnutí přitom neslouží jen k ochraně delikventa před případným dvojitým potrestáním za totéž jednání, ale slouží i k ochraně veřejného zájmu v tom smyslu, aby žalovaný mohl sankcionovat všechny správní delikty, o nichž se dozví.

Z právě uvedeného má zdejší soud za to, že žalovaný skutečně nenaplnil požadavek zakotvený ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu, neboť výrok I. prvostupňového rozhodnutí o jiném správním deliktu neobsahuje popis skutků takovým způsobem, aby tyto skutky nemohly být zaměněny s jinými.

Byla-li shledána důvodnou námitka, že delikt, resp. delikty uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí byly popsán nedostatečně, nelze se nyní zabývat jednotlivými námitkami, jimiž žalobce rozporuje, že ZVZ porušil. K přezkumu takových námitek bude možno přistoupit až v okamžiku, kdy budou delikty jednoznačně specifikovány ve smyslu požadavků stanovených rozšířeným senátem. Shora uvedený závěr nelze podle přesvědčení zdejšího soudu považovat za nemístně formalistický, kterým by se snad soud hodlal vyhýbat hmotněprávnímu posouzení věci.

Soud považuje za potřebné poukázat též na to, že byť je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce měl spáchat jeden správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, a to jednak porušením § 40 odst. 6 ZVZ a jednak porušením § 6 ZVZ, je zřejmé, že se jednalo o správní delikty dva, z nichž jeden měl spočívat právě v porušení § 40 odst. 6 ZVZ a druhý v porušení § 6 ZVZ při posouzení nabídky vybraného uchazeče. Takovéto vymezení vylučuje správný postup při rozhodování o výši uložené pokuty.

Pokud jde o námitky týkající se výše pokuty, tak jejich přezkum by byl v této fázi řízení rovněž předčasný. Takový postup by byl totiž rozporný se zásadou procesní

ekonomie, neboť v novém řízení může být stanovena pokuta ve výši odlišné, případně odůvodněna podrobněji. Soud považuje pouze za potřebné dodat, že správní orgán při rozhodování o výši pokuty musí zohlednit všechny skutečnosti, které výši pokuty mohou v konkrétním případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Ukládá-li správní orgán pokutu za více správních deliktů, je povinen analogicky použít zásada absorpční (zakotvenou v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích), nestanoví-li příslušný právní předpis jinak (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publikovaný pod č. 772/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Afs7/2008 - 204, dostupný na www.nssoud.cz).

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. výrok I. napadeného rozhodnutí zrušil proto, že žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, neboť neuvedl do výroku I. prvostupňového rozhodnutí takové skutečnosti, aby byla vyloučena zaměnitelnost skutků. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení ať žalovaný specifikuje správní delikty ve výroku I. tak, aby byla vyloučena jejich zaměnitelnost, jasně uvede, o kolik správních deliktů jde, a na to naváže přezkoumatelnou úvahou ohledně stanovené výše pokuty.

Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí, resp. napadených výroků, nechť posoudí předseda žalovaného.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4000,- Kč za zaplacené soudní poplatky; dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby, po 2100 Kč, společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby, s navýšením o částku odpovídající DPH. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif) a § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení ve výši 9808 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.5.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová